

9 om forhøjelse af kontingentet for bidragydende medlemskab. Af praktiske grunde bør disse to forslag ikke træde i kraft før 1. oktober 1967.

Til nr. 3.

Ifølge § 24, stk. 2, 1. pkt., ydes nødvendig befordring til indlæggelse på og hjemtransport fra helbredelsesanstalter, specialafdelinger m. v., som ikke henhører under det almindelige kommunale sygehusvæsen, såfremt anstalten (afdelingen m. v.) af socialministeren efter forhandling med indenrigsministeren er henført under nærværende bestemmelse, for så vidt angår den lidelse, patienten behandles for. Det udtales videre i 2. pkt., at befordring kun ydes i tilfælde, hvor sygekassen helt eller delvis udreder betaling i anledning af indlæggelsen. Denne begrænsning i fribefordringsadgangen blev i sin tid indsat i loven efter forslag af sygeforsikringskommissionen, fordi man ønskede kontrol med, hvilke behandlingsinstitutioner og behandlinger, der kunne ydes fribefordring til, men bestemmelsen har i sin nuværende form i en række tilfælde haft uheldige virkninger. Blandt andet har den medført, at udgifter til befordring til Rigshospitalets poliklinik for børn med allergiske sygdomme ikke har kunnet ydes som fribefordring, idet sygekasserne ikke yder betaling for denne behandling.

Det foreslås derfor, at der tilvejebringes hjemmel for, at socialministeren under ganske særlige forhold kan fastsætte undtagelser fra denne bestemmelse. Ved forslaget bevares princippet om, at reglerne for kommunernes ydelse af fribefordring på dette område er knyttet til sygekassens betalingspligt, men der åbnes mulighed for at gøre undtagelse herfra i tilfælde som det foran nævnte, hvor den nuværende bestemmelse virker uheldigt.

Indenrigsministeriet har meddelt, at ministeriet intet har at indvende imod den foreslåede ændring af § 24, stk. 2.

Til nr. 4 og 5.

Der henvises til de almindelige bemærkninger.

Til nr. 6.

Der har ved administrationen af dagpengeordningen for lønarbejdere vist sig behov for, at der indføres adgang til at dispensere fra reglen om, at dagpengene først kan udbetales fra anmodningens dato, når anmodning indgives efter den 9. sygedag, jfr. bemærkningerne til nr. 15. Da der er et lignende behov ved de frivillige dagpenge, og da reglerne for de to ordninger så vidt muligt svarer til hinanden, foreslås en tilsvarende dispensationsadgang indført i § 31.

Til nr. 7.

Ved sygeforsikringslovens gennemførelse blev kravet til sygekassernes reservefonds fra at svare til gennemsnittet af de sidste 3 års udgifter nedsat til at svare til 75 pct. af dette gennemsnitsbeløb, jfr. Folketingstidende 1959-60, tillæg A, sp. 1171.

Imidlertid har de senere års stærke vækst i sygekassernes udgifter bevirket et fald i sygekassernes reservefonds, således at den gennemsnitlige reservefondsprocent for tiden ligger omkring 40.

Da kassernes likviditet stort set har været tilfredsstillende, er direktoratet for sygekassevæsenet meget tilbage for at kræve lovens procentsats overholdt, da dette ville have medført en endnu kraftigere stigning i medlemskontingentet end den, der allerede har fundet sted, jfr. bemærkningerne til forslag nr. 9.

Forslaget om en nedsættelse af lovens krav til reservefondens størrelse er fremsat af De samvirkende centralforeninger af sygekasser i Danmark, der samtidig har peget på muligheden af, at den i loven angivne procentsats nedsættes til 50 pct. af udgifterne.

Socialministeriet skal imidlertid i overensstemmelse med en indstilling fra direktoratet for sygekassevæsenet foreslå, at bestemmelsen ændres således, at direktøren som led i sin almindelige virksomhed skal påse, at kassernes reservefonds har en størrelse, der findes passende til imødegåelse af uforudsete udgifter. Ved en sådan bestemmelse vil direktoratet være i stand til i større omfang end nu at graduere kravene til størrelsen af kassernes reservefonds, hvilket vil være praktisk, idet man ikke kan se bort fra, at de små kasser, målt i procent, har behov for større reservefonds end store kasser.

Til nr. 8.

Forslaget er redaktionelt.

Til nr. 9.

Reglerne om bidragydende medlemskab er — som det fremgår af bemærkningerne til forslaget til sygeforsikringsloven (Folketingstidende 1959-60, tillæg A, sp. 1142) — begrundet med sygeforsikrings frivillighed, idet det er nødvendigt at modvirke misbrug af denne frivillighed ved, at indmeldelse udsættes til en højere alder, hvor skrøbelighed vil bevirke, at pågældende bliver et dyrere medlem af forsikringen. Bidraget foresloges derfor fastsat i et rimeligt forhold til den merudgift, som udsættelse af overgang til det nydende medlemskab påførte systemet.

Ved gennemførelsen af sygeforsikringsloven blev kontingentet for det bidragydende medlemskab fastsat til mellem $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{3}$ af det gennemsnitlige